

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 4Sfk/21/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8020200530
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 10. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Prof. JUDr. Peter Potásch
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2024:8020200530.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu prof. JUDr. PhDr. Petra Potáscha, PhD. a členov senátu JUDr. Moniky Valašikovej, PhD., LL.M. a JUDr. Vlastimila Pavlíkovského, v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): BEKY, a. s., Podrybnícka 1, 069 01 Snina, IČO: 36 464 350, právne zastúpeného: JUDr. Bohumil Novák, Advokátska kancelária, Horná 27, 974 01 Banská Bystrica, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná 63, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 42 499 500, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného číslo: 101063597/2020 zo dňa 19.06.2020, v konaní o kasačnej sťažnosti žalobcu proti právoplatnému rozsudku Správneho súdu v Košiciach č. k. PO-6S/63/2020-159 zo dňa 26. marca 2024, takto

rozhodol:

- I. Kasačná sťažnosť sa zamietá.
- II. Účastníkom konania sa právo na náhradu trov kasačného konania nepriznáva.

odôvodnenie:

I. Vybrané zistenia z administratívneho konania, konanie pred správnym súdom

1. Správny súd v Košiciach (ďalej aj ako „správny súd“) rozsudkom č. k. PO-6S/63/2020-159 zo dňa 26. marca 2024 (ďalej aj ako „napadnutý rozsudok“) zamietol správnu žalobu žalobcu, ktorou sa tento domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného č. 101063597/2020 zo dňa 19.06.2020 (ďalej aj ako „rozhodnutie žalovaného“) v spojení s rozhodnutím Daňového úradu Prešov, pobočka Humenné (ďalej aj ako „správca dane“) - č. 102862716/2019 zo dňa 12.12.2019 (ďalej aj ako „prvostupňové rozhodnutie“ alebo „rozhodnutie správcu dane“). O trovách konania rozhodol tak, že právo na ich náhradu účastníkom konania nepriznal.

2. Predmetom konania boli rozhodnutia orgánov verejnej správy (žalovaného a správcu dane), a to v rámci konania o návrhu žalobcu na obnovu konania podľa § 75 a nasl. zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Daňový poriadok“).

3. Obnovu konania podľa bodu 2. navrhol žalobca v súvislosti so skoršími rozhodnutiami orgánov verejnej správy vo veci samej. V pôvodnom konaní vydal správca dane dňa 28.10.2015 rozhodnutie číslo 21112310/2015, ktorým určil žalobcovi ako platiteľovi DPH rozdiel v sume nadmerného odpočtu na DPH vo výške 3.974,33 eur za zdaňovacie obdobie august 2013, zároveň mu znížil nadmerný odpočet na DPH za obdobie august 2013 zo sumy 70.823,98 eur na sumu 66.849,65 eur. Dôvodom nepriznania odpočtu v sume 3.974,33 eur bolo to, že neboli splnené zákonné podmienky na uplatnenie práva na odpočítanie dane definované v ustanovení § 49 ods. 2 písm. a) a § 51 ods. 1 písm. a) zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov. V merite pritom išlo o obchodovanie žalobcu so spoločnosťou AGRODREVO s. r. o. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 18.11.2015.

4. Dňa 14.11.2018 podal žalobca u správcu dane návrh na povolenie obnovy konania ukončeného právoplatným rozhodnutím správcu dane zo dňa 28.10.2015 číslo 21112310/2015 (bod 3. tohto rozsudku vyššie). Dôvodom obnovy konania mali byť podľa žalobcu nové skutočnosti, a to konkrétne - písomná

odpoveď na výzvu vydaná Okresným riaditeľstvom Policajného zboru v Humennom (ďalej aj ako „OR PZ v Humennom“), Odbor kriminálnej polície, 2. oddelenie vyšetrovania, ČVS: ORP-305/2-VYS-HE-2015 z 13.06.2018 (ďalej aj ako „odpoveď z 13.06.2018“) v spojení s návrhom na podanie obžaloby OR PZ, odbor kriminálnej polície z 15.11.2016, pričom tieto listiny podľa neho preukazovali to, že spoločnosť AGRODREVO s. r. o., mu dodala tovar a o týchto nových skutočnostiach sa dozvedel z protokolu z daňovej kontroly žalobcu na dani z príjmov právnických osôb za rok 2014, ktorý mu bol doručený dňa 25.06.2018 (ďalej aj ako „protokol z daňovej kontroly“). Druhou novou skutočnosťou bol - podľa žalobcu - rozsudok Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 22.10.2015 vo veci C-277/14 zo dňa 22. októbra 2015 vo veci PPUH Stehcamp sp. Florian Stefanek, Janina Stefanek, Jaroslav Stefanek proti Dyrektor Izby Skarbowej w Łódzi (ďalej aj „rozsudok C-277/14“), keď tvrdil, že obsah tohto rozhodnutia je možné aplikovať aj na jeho prípad, nakoľko je skutkový stav podobný. Pokiaľ ide o tento rozsudok, v čase keď sa mohol k veci vyjadriť, tento rozsudok ešte nebol vydaný, a preto ide podľa jeho názoru o novú skutočnosť, ktorú nemohol v konaní použiť.

5. Správca dane rozhodnutím zo dňa 04.06.2019 č. 101356488/2019 zamietol návrh žalobcu na povolenie obnovy konania ukončeného právoplatným rozhodnutím Daňového úradu Prešov - č. 21112310/2015 z 28.10.2015, ktorým mu bol určený rozdiel v sume nadmerného odpočtu za mesiac august 2013. Na základe odvolania žalobcu, žalovaný rozhodnutím č. 102410273/2019 zo dňa 21.10.2019 rozhodol tak, že rozhodnutie správca dane zo dňa 04.06.2019 - č. 101356488/2019 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie.

6. V novom konaní vydal následne správca dane prvostupňové rozhodnutie (bod 1. tohto rozsudku), ktorým tento opäť zamietol návrh žalobcu na povolenie obnovy konania ukončeného právoplatným rozhodnutím správca dane č. 21112310/2015 z 28.10.2015, ktorým mu bol určený rozdiel v sume nadmerného odpočtu za mesiac august 2013.

7. Žalobca prvostupňové rozhodnutie napadol odvolaním, o ktorom žalovaný rozhodol tak, že ho zamietol a prvostupňové rozhodnutie správca dane potvrdil. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že sa žalovaný stotožnil s názorom správca dane o tom, že žalobca podal vo vzťahu k ním označeným novým skutočnostiam/dôkazom návrh na obnovu konania po uplynutí subjektívnej lehoty v zmysle § 75 ods. 4 Daňového poriadku, ďalej, že ním uvádzané skutočnosti/dôkazy nie sú novými skutočnosťami a s odôvodnením, že rozsudok C- 277/14 nie je skutkovým zistením, ale právnym posúdením, a teda nie je skutočnosťou alebo dôkazom, ktorý by mal vplyv na skutkový stav zistený správcou dane. Vo vzťahu k dôkazom trestnoprávnej povahy svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že návrh na podanie obžaloby zo dňa 15.11.2016 v čase ukončenia daňovej kontroly neexistoval (vo veci samej). Tento dôkaz potom nie je - podľa jeho názoru - dôkazom, ktorý existoval v čase, keď sa prejednávala vec v pôvodnom daňovom konaní, a vyšiel najavo až po právoplatnosti rozhodnutia. Navyše tento dôkaz neobsahoval informácie, ktoré by neboli známe už v priebehu konania, pretože tieto vychádzajú z informácií zistených správcou dane, a preto ich správca dane nepovažoval za nové skutočnosti, ktoré vyšli najavo; ktoré mohli mať podstatný vplyv na výrok rozhodnutia a nemohli sa v konaní uplatniť bez zavinenia účastníka konania. Ďalej uviedol, že návrh na podanie obžaloby z 15.11.2016 daňový subjekt predložil už na pojednávaní konanom na Krajskom súde v Prešove dňa 24.11.2016, z čoho vyplýva, že ním disponoval už 24.11.2016.

8. O podanej správnej žalobe žalobcu proti rozhodnutiu žalovaného a prvostupňovému rozhodnutiu rozhodol správny súd tak, ako je to uvedené v bode 1. tohto rozsudku, t. j. v merite žalobu ako nedôvodnú zamietol. V súlade s ustanovením § 140 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej aj ako „SSP“) poukázal na to, že správny súd už v inom konaní, týkajúcom sa toho istého žalobcu (BEKY, a. s., Podrybnícka 1, 069 01 Snina, IČO: 36464350), totožného predmetu konania (preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného o potvrdení rozhodnutia Daňového úradu Prešov, pobočka Humenné vo veci zamietnutia návrhu na povolenie obnovy konania skončeného právoplatným rozhodnutím Daňového úradu Prešov č. 2111229/2015 zo dňa 28. októbra 2015 na DPH za zdaňovacie obdobie máj 2013 (v prejednávanej veci za mesiac tu august 2013); v poukazovanom konaní sa žalobca pri podaní návrhu na povolenie obnovy konania odvolával na rovnaké dôkazy a skutočnosti) vydal rozhodnutie, ktorým podľa § 190 SSP žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol a účastníkom právo na náhradu trov konania nepriznal. Ide o rozsudok Správneho súdu v Košiciach sp. zn. PO-6S/60/2020 zo dňa 14. novembra 2023 (ďalej aj ako „odkazovaný rozsudok“), ktorý sa týkal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného - č. 101063229/2020 zo dňa 19. júna 2020, ktorým tento potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Prešov, pobočka Humenné č. 1028618182019 zo dňa 12. decembra 2019 o zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania ukončeného právoplatným rozhodnutím Daňového úradu Prešov č. 2111229/2015 zo dňa 28. októbra 2019, ktorým bol žalobcovi určený rozdiel v sume nadmerného odpočtu za mesiac máj 2013.

9. Doplnil, že dôvody obsiahnuté v odôvodnení napadnutého rozhodnutia žalovaného korešpondujú s dôvodmi jeho rozhodnutia, ktoré bolo predmetom súdneho prieskumu, ktoré sa uskutočnilo na správnom súde a ktorého výsledkom bol odkazovaný rozsudok. Pokiaľ ide o žalobné dôvody žalobcu, obsiahnuté v žalobe v uvedenej veci, tieto sú identické so žalobnými dôvodmi, uvedenými v správnej žalobe, na základe ktorej začalo aj konanie v tejto veci, pričom v oboch bolo potrebné posúdiť namietanú nulitu úkonov a rozhodnutí správcu dane konajúceho prostredníctvom svojej pobočky, povahu označených dôkazov a skutočností, ktorými žalobca odôvodnil návrh na povolenie obnovy konania, ako aj dodržanie subjektívnej lehoty na podanie tohto návrhu. Rovnako aj námietky a právna argumentácia právneho zástupcu žalobcu na nariadenom pojednávaní nemá za následok spochybnenie a prípadné vyvrátenie vecnej správnosti rozsudku, na ktorý súd v tomto konaní poukázal a na dôvody zamietnutia žaloby v ňom uvedené, nakoľko tieto dávajú účastníkom konania jasnú a riadne odôvodnenú odpoveď, a to aj na žalobcom vznesené námietky priamo na pojednávaní.

10. Napokon správny súd zosumarizoval, že argumentáciu žalobcu obsiahnutú v predmetnej správnej žalobe nie je možné akceptovať a keďže neexistuje žiadny relevantný dôvod, pre ktorý by sa správny súd mal odkloniť od právneho názoru súdu obsiahnutého v odkazovanom rozsudku (rozsudok Správneho súdu v Košiciach č. k. PO-6S/60/2020 zo dňa 14. novembra 2023 - k tomu pozri bod 8. vyššie), stotožňujúc sa s jeho závermi a odkazujúc na jeho rozsiahle odôvodnenia, správny súd aj v tejto veci - podľa § 190 SSP - žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol.

11. Z odkazovaného rozsudku (bod 27.) vyplýva právny názor správneho súdu, podľa ktorého účelom obnovy konania nie je revízia pôvodného konania, čo do verifikácie a prehodnocovania už vykonaných a obsahovo nezmenených dôkazov, či skutočností, na základe ktorých bol ustálený skutkový stav veci v pôvodnom konaní a ani preskúmanie zákonnosti postupu a vecnej správnosti rozhodnutia vydaného v pôvodnom konaní. Účelom obnovy konania ako mimoriadneho opravného prostriedku, pre ktorý zákon taxatívne (úplným výpočtom) stanovuje dôvody charakteristické svojou rigoróznosťou kvôli ich možnému zásahu do stability a nezmeniteľnosti právoplatného rozhodnutia, je odstrániť nedostatky skutkového charakteru spočívajúce najmä v neúplnosti zhromaždených skutočností a dôkazov, na ktorých je právoplatné rozhodnutie postavené.

12. Zdôraznil, že predmetom preskúmaného rozhodnutia bolo zamietnutie návrhu na povolenie obnovy konania, a preto pre jeho vydanie boli relevantné len tie otázky, ktoré boli v zmysle § 75 ods. 1 písm. a) a ods. 4 Daňového poriadku podstatné. Keďže žalobca uplatnil návrh na povolenie obnovy konania s tvrdením, že vyšli najavo nové skutočnosti/dôkazy, ktoré mohli mať podstatný vplyv na výrok rozhodnutia a nemohli sa v pôvodnom konaní uplatniť bez jeho zavinenia, správne sa žalovaný zameril na pravdivosť/opodstatnenosť týchto tvrdení.

13. Čo sa týka námietky nulity rozhodnutia správcu dane táto bola - podľa správneho súdu - nedôvodná, keď sa tento stotožnil s názorom žalovaného uvedeným v napadnutom rozhodnutí, a teda s tým, ako sa s touto odvolacou námietkou vysporiadal. Nulitným rozhodnutím je zdanlivý, ničotný (nulitný) právny akt, z ktorého nevyplývajú následky, ktoré sú s ním inak spájané, pretože vôbec nie je rozhodnutím orgánu verejnej moci, alebo síce áno, ale mimo zákonom mu zverenú právomoc. Preto je neplatný od samého počiatku (ex tunc) - od jeho vydania, z právneho hľadiska neexistuje a nikoho nezaväzuje. Uviedol, že v Daňovom poriadku je nulitné rozhodnutie upravené v ustanovení § 64 ods. 2, podľa ktorého nulitným rozhodnutím je rozhodnutie, ktoré vydal vecne nepríslušný správca dane; ktorým je obec, za nulitné sa považuje aj rozhodnutie, ktoré vydal správca dane na to miestne nepríslušný (a)), bolo vydané omylom inej osobe (b)), nadväzuje na nulitné rozhodnutie (c)). Aj keď v súdnej veci je na prvostupňovom rozhodnutí na hlavičke rozhodnutia uvedené: „Daňový úrad Prešov, pobočka Humenné“, z obsahu rozhodnutia jednoznačne vyplýva, že ide o rozhodnutie Daňového úradu Prešov. K tomuto súd ešte uviedol, že hoci je v hlavičke popri označení daňového úradu uvedený aj dodatok „pobočka Humenné“ s adresou danej pobočky, uvedené nespochybňuje, že k aplikácii konkrétneho ustanovenia Daňového poriadku (vydanie rozhodnutia), pristúpil daňový úrad ako oprávnený orgán. Zákonodarca nepochybne nerozčleňoval daňový úrad pridaním jeho pobočiek navonok, ale smerom dovnútra. Preto aj pracovníci pobočky daňového úradu, hoci vykonávajú svoju činnosť na adrese odlišnej od adresy sídla daňového úradu, tak konajú ako oprávnené úradné osoby daňového úradu. Uvedenie dodatku „pobočka...“ popri označení daňového úradu v hlavičke rozhodnutia s adresou danej pobočky, nespochybňuje, že písomnosť vydal daňový úrad ako oprávnený orgán. Túto skutočnosť pritom - podľa správneho súdu - nespochybňuje ani jedno z ustanovení Daňového poriadku uvedených žalobcom v žalobe a nakoniec na spochybnenie tejto skutočnosti žalobca nepredložil súdu žiaden dôkaz, len to tvrdil. Správny súd mal napokon za to, že táto obrana žalobcu je účelová.

14. Z právneho hľadiska správny súd v odkazovanom rozsudku poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj ako „najvyšší súd“) - sp. zn. 1Sžf/100/2016 zo dňa 16.01.2018, kde

v bode 13. je uvedené že „[...] Hoci je v hlavičke napadnutého oznámenia popri označení daňového úradu uvedený aj dodatok „pobočka Poprad“ s adresou Štefánikova 3651/13, 058 01 Poprad, uvedené nespochybňuje, že k aplikácii ustanovenia § 13 ods. 9 Daňového poriadku pristúpil Daňový úrad Prešov ako oprávnený orgán, čo, ako aj správne uviedol vo svojom vyjadrení z 28.10.2015 k žalobe (návrhu). Úvodný text napadnutého oznámenia „Daňový úrad Prešov Vám v zmysle ...“ tento záver len potvrdzuje. Zákonodarcu nepochybne nerozčleňoval daňový úrad pridaním jeho pobočiek navonok, ale smerom dovnútra. Preto aj pracovníci pobočky daňového úradu, hoci vykonávajú svoju činnosť na adrese odlišnej od adresy sídla daňového úradu, tak konajú ako oprávnené úradné osoby daňového úradu.“ Správny súd odkázal aj na bod 14. predmetného rozhodnutia, v ktorom najvyšší súd uviedol, že v ustanovení § 5 ods. 1 zák. č. 479/2009 Z. z. o orgánoch štátnej správy v oblasti daní a poplatkov a o zmene a doplnení niektorých zákonov [pozn. Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky - od 01.04.2019 nahradený zákonom č. 35/2019 Z. z. o finančnej správe a o zmene a doplnení niektorých zákonov] je vymedzený priestor, v ktorom daňový úrad vrátane pobočiek daňového úradu a kontaktných miest daňového úradu vykonáva svoju zákonom vymedzenú pôsobnosť. Správny súd v súvislosti s predmetnou námietkou potom uzavrel, že citované rozhodnutie najvyššieho súdu podporuje úvahu správneho súdu uvedenú vyššie v tom, že rozhodnutie nie je nulité.

15. Pokiaľ ide o námietku nedostatočne zisteného skutkového stavu, tá taktiež nebola - podľa správneho súdu - dôvodná. Námietka nedostatočne/nesprávne zisteného skutkového stavu veci bola nekonkrétna, a preto ju nebolo možné preskúmať. Žalobca poukázal na to, že ak orgány verejnej správy vyzývali orgány činné v trestnom konaní na predloženie dokladov, tak vedeli o trestnom stíhaní pána P., ale túto skutočnosť žalobcovi neoznámili, teda nezisťovali riadne stav veci, čím porušili jeho práva v daňovom konaní. Správny súd k tomu v odkazovanom rozsudku, že žiadosť na predloženie dokladov súvisela s podanou písomnou odpoveďou OR PZ v Humennom zo dňa 13. júna 2018, ktorá bola poskytnutá v administratívnom konaní súvisiacom s daňovou kontrolou dane z príjmov právnickej osoby (žalobcu) za rok 2014. Žalobca neuviedol, aký vplyv malo ním tvrdené porušenie jeho práv v inom daňovom konaní, či nedostatočne zistený skutkový stav veci v dôsledku neoboznámenia žalobcu s trestným stíhaním pána P. vplyv na zákonnosť preskúmaného rozhodnutia, ktorého predmetom bolo zamietnutie návrhu na obnovu konania v dôsledku nespĺnenia zákonných podmienok pre jej povolenie v zmysle § 75 ods. 1 písm. a) a § 75 ods. 4 Daňového poriadku. Na základe takto formulovanej žalobnej námietky nebolo možné pre absenciu nevyhnutnej skutkovej a právnej argumentácie dospieť k záveru o nezákonnosti preskúmaného rozhodnutia.

16. Správny súd sa nestotožnil ani s námietkou žalobcu, ktorá sa týkala nesprávneho právneho posúdenia veci orgánmi verejnej správy. Dospel k záveru, že žalovaný správne právne posúdil žalobcom uplatnené skutočnosti v návrhu na povolenie obnovy konania ako skutočnosti, ktoré nie sú novými skutočnosťami a taktiež aj správne posúdil nedodržanie lehoty na podanie návrhu na povolenie obnovy konania.

17. Žalobca za novú skutočnosť/dôkaz označil písomnú odpoveď OR PZ v Humennom z 13. júna 2018 (k tomu pozri aj bod 4. tohto rozsudku vyššie), z ktorej odvodzoval aj dodržanie 6-mesačnej subjektívnej lehoty na podanie návrhu na obnovu konania, a ktorú žalovaný logicky a správne vyhodnotil ako podanie informácie, keď obsahom tejto odpovede bolo podanie informácie o tom, že požadované doklady sú súčasťou vyšetrovacieho spisu, a preto ich nemožno predložiť. Navyiac, prílohou tejto odpovede bol návrh na podanie obžaloby na X. P. zo dňa 15. novembra 2016, ktorá bola ako dôkaz predložená už v rámci preskúmavacieho konania Krajského súdu v Prešove dňa 24. novembra 2016 (poznámka súdu - konanie sp. zn. 3S/47/2016).

18. Uvedený návrh na podanie obžaloby však v čase ukončenia kontroly (protokol doručený dňa 27.04.2015 a nadobudnutie právoplatnosti rozhodnutia správcu dane dňa 28.11.2015) neexistoval a vyšiel najavo až po právoplatnosti rozhodnutia správcu dane. Návrhom na podanie obžaloby žalobca disponoval už dňa 24.11.2016, keď ho predložil na pojednávaní na Krajskom súde v Prešove vo veci sp. zn. 3S/47/2016 (k tomu pozri bod 17. vyššie) a - ako je zrejmé z administratívneho spisu - túto skutočnosť mu oznámilo OR PZ v Humennom oznámením zo dňa 15.11.2016 ako oznamovateľovi trestného činu.

19. Vzhľadom na uvedené, o podaní návrhu na obžalobu X. P. žalobca nepochybne vedel už 24. novembra 2016, kedy návrh na podanie obžaloby predložil Krajskému súdu v Prešove. Tvrdenie žalobcu, že sa o podaní obžaloby na X. P. dozvedel až z písomnej odpovede OR PZ v Humennom zo dňa 13. júna 2018 preto - podľa správneho súdu - nezodpovedá zistenému skutkovému stavu, a preto nemohlo obstať. Keďže touto skutočnosťou disponoval už dňa 24.11.2016 a návrh na povolenie obnovy konania podal u správcu dane dňa 14.11.2018 - podľa správneho súdu - žalovaný správne ustálil, že vo vzťahu k tejto skutočnosti neboli splnené podmienky povolenia obnovy konania, nakoľko nebola dodržaná 6-mesačná subjektívna lehota v zmysle ustanovenia § 76 ods. 4 Daňového poriadku.

20. Pokiaľ ide o druhú skutočnosť, ktorá mala byť dôvodom pre obnovu konania (rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C 277/14) - podľa správneho súdu - ju vyhodnotil žalovaný správne, keď skonštatoval, že rozsudok Súdneho dvora EÚ nie je skutkovým zistením, a teda nie je novou skutočnosťou, ktorá by menila doterajšie skutkové zistenia v pôvodnom konaní, a preto nie je dôvodom na povolenie obnovy konania v zmysle § 75 ods. 1 písm. a) Daňového poriadku. K tomuto správny súd ďalej uviedol, že rozsudok Súdneho dvora EÚ a právne názory v ňom vyslovené sa týkajú právneho posúdenia veci, ku ktorého prehodnoteniu obnova konania neslúži. Doplnil tiež, že ani ohľadom tejto skutočnosti nebola dodržaná subjektívna lehota na povolenie obnovy konania, nakoľko rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C 277/14 bol publikovaný v Úradnom vestníku Európskej únie dňa 14.12.2015. Uzavrel preto, že záver žalovaného, že žalobca nedodrжал ani 6-mesačnú subjektívnu lehotu na podanie návrhu na obnovu konania bol správny, pretože bol súladný s obsahom administratívneho spisu.

21. Napokon sa správny súd v odkazovanom rozsudku vyjadril aj k rozhodnutiu najvyššieho súdu - sp. zn. 1Vs/1/2020, na ktoré žalobca poukazoval na pojednávaní (pozn.: príslušný záver je konštatovaný vo vzťahu k pojednávaniu vo veci vedenej na Správnom súde v Košiciach - sp. zn. PO-6S/60/2020 zo dňa 14. novembra 2023). Podľa názoru správneho súdu, v uvedenom rozhodnutí veľkého senátu najvyššieho súdu sa rieši hmotnoprávne posúdenie samotnej veci, teda nároku na priznanie alebo nepriznanie odpočtu DPH, ktoré má význam pre tie spory, ktoré ešte nie sú skončené. V prejednávanej veci však orgány verejnej správy, resp. správny súd neriešili priznanie/nepriznanie práva na odpočet DPH, ale posudzovalo sa, či správne vydal správca dane rozhodnutie o zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania, resp. či je toto rozhodnutie zákonné - spolu s rozhodnutím žalovaného vo veci. Z tohto dôvodu správny súd neprihliadol na predmetné rozhodnutie.

II. Kasačná sťažnosť žalobcu

22. Rozsudok správneho súdu uvedený v bode 1. vyššie napadol včas podanou správnu žalobou žalobca (ďalej aj ako „sťažovateľ“). Tento ju formálne odôvodnil ustanovením § 440 ods. 1 písm. f) a g) SSP, t. j. nesprávnym procesným postupom správneho súdu, ktorý mal mať za následok porušenie práva sťažovateľa na spravodlivý proces, ako aj nesprávnym právnym posúdením veci zo strany správneho súdu.

23. Z materiálneho hľadiska namietal najmä to, že ako dôvod na obnovu konania v podanom návrhu uviedol „hlavne Písomnú odpoveď na výzvu vydanú Okresným riaditeľstvom PZ v Humennom, Odborom kriminálnej polície, 2. oddelenie vyšetrovania, Nemocničná 1, 066 01 Humenné 1 - č. ČVS: ORP-305/2-VYS-HE-2015 z 13.06.2018.“. Doplnil, že tento dôkaz „neexistoval v čase výkonu daňovej kontroly“ (pozn.: DPH za zdaňovacie obdobie august 2013), ale zároveň uviedol, že svedčí o významnej skutočnosti, a to, že z predmetného listu orgánu Policajného zboru „je preukázané, že X. P. konal pri predaji tovaru za spoločnosť AGRODREVO s.r.o.“ (i keď podvodne). Tým má byť - podľa sťažovateľa - že tovar dodala tá istá spoločnosť, ktorá vystavila aj sporné faktúry (t. j. spoločnosť AGRODREVO s.r.o.).

24. Namietol, že príslušný súd sa nevysporiadal s tým, že dovtedy predložené dôkazy svedčia iba o dodaní tovaru, ale nový dôkaz - odpoveď OR PZ v Humennom - „preukazuje skutočnosť, že pán P. v tejto veci konal za dodávateľa AGRODREVO s.r.o.“. Tvrdí, že správny súd iba zopakoval závery žalovaného, avšak nezaoberal sa jeho námietkami o právnej nesprávnosti týchto záverov. Ako podstatné porušenie svojich procesných práv majúce za následok porušenie práva sťažovateľa na spravodlivý proces potom sťažovateľ vyhodnotil to, že správny súd sa v napadnutom rozsudku obmedzil len na konštatovanie, že predchádzajúce podania svedčia iba o uskutočnení plnenia, ale až nový dôkaz preukazuje, že za spoločnosť dodávateľa reálne konal pán P..

25. V súvislosti s odkazovaným rozsudkom (z ktorého vychádzal správny súd aj v napadnutom rozsudku) poukázal na to, že tento je nepreskúmateľný, pretože v ňom správny súd iba prevzal tvrdenia žalovaného bez toho, aby sa vysporiadal s jeho námietkami. Toto - podľa sťažovateľa - viedlo aj k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci, keď správny súd dospel k opačnej interpretácii právnych predpisov použitých v tejto veci.

26. V ďalšom sťažovateľ namietal, že nesprávne právne posúdenie veci zo strany správneho súdu je aj v nesprávnom vyhodnotení plynutia lehôt v súvislosti s podaným návrhom na obnovu konania. Uvádza, že prvým momentom, kedy sa dozvedel o tom, že je preukázané, že pán P. konal za dodávateľa AGRODREVO s.r.o., bolo až doručenie protokolu z daňovej kontroly dane z príjmu právnických osôb (za rok 2014), v ktorom bola prvýkrát písomná odpoveď na výzvu vydanú OR PZ v Humennom, Odborom kriminálnej polície, 2. oddelenie vyšetrovania, Nemocničná 1, 066 01 Humenné 1 - č. ČVS: ORP-305/2-VYS-HE-2015 z 13.06.2018, z ktorej „vyplýva, že pán P. reálne vystupoval za spoločnosť AGRODREVO a tým je preukázané dodanie tovaru práve týmto dodávateľom aj pre našu spoločnosť“. Týmto

podstatnými námietkami sťažovateľa sa pritom správny súd v napadnutom rozsudku nevenoval, a preto považuje tento rozsudok za nepreskúmateľný. Z tejto nepreskúmateľnosti potom podľa sťažovateľa vyplýva aj „nesprávne právne posúdenie veci pri otázke dodržania objektívnej lehoty na podanie návrhu na obnovu konania“.

27. Za nesprávne právne posúdenie veci považuje sťažovateľ závery správneho súdu o tom, že vo veci nebola dodržaná subjektívna lehota na podanie návrhu na obnovu konania, keď - podľa sťažovateľa - aj v tom kontexte, že správny súd vo svojom rozhodnutí opomenul, že sťažovateľ sa o skutočnostiach, na ktorých postavil svoj návrh na obnovu konania, dozvedel až z protokolu z daňovej kontroly (bod 19. vyššie), t.j. dňa 25.06.2018, a preto sťažovateľ tvrdí, že subjektívna lehota na podanie návrhu na obnovu konania dodržaná bola.

28. Podľa sťažovateľa je nesprávnym právnym posúdením aj to, že správny súd sa „snaží neustále preukazovať moment, kedy sa daňový subjekt dozvedel, že jeho dodávateľom je spoločnosť AGRODREVO s.r.o.“. Namieta, že podstatným pre posúdenie tejto otázky je iný moment, a to moment, kedy „sa objavil nový dôkaz svedčiaci o daňovom subjekte tvrdenej skutočnosti, že mu tovar dodal ním určený konkrétny dodávateľ, spoločnosť AGRODREVO s.r.o.“.

29. Doplnil, že relevantným vo veci je zistenie, že „pán P. pri dodávaní tovaru našej spoločnosti konal priamo za spoločnosť AGRODREVO s.r.o.“, pričom toto vyplýva z listu orgánu Policajného zboru zo dňa 13.06.2018. Z tohto dôvodu potom namieta ako nesprávne právne posúdenie veci zo strany správneho súdu to, že tento plynutie subjektívnej lehoty (a teda aj záver o jej uplynutí) viazal na to, že o skutočnostiach uvedených v liste orgánu Policajného zboru zo dňa 13.06.2018 vedel sťažovateľ „už 24.11.2016 na pojednávaní na Krajskom súde v Prešove“.

30. Za svojvoľné a nevychádzajúce zo skutkového stavu označil sťažovateľ závery správneho súdu o tom, že tento o trestnom stíhaní pána P. vedel a že z informácií týkajúcich sa tohto stíhania sa už nepochybné dozvedel aj to, že pán P. neoprávnene podnikal, ako aj to, že v prípravnom konaní bolo preukázané, že k zdanielným plneniam medzi sťažovateľom a AGRODREVO s.r.o. došlo. Naopak, sťažovateľ tvrdí, že až v liste orgánu Policajného zboru zo dňa 13.06.2018 sa „prvýkrát vyslovene uvádza rozhodujúca skutočnosť, dôkaz, ktorý potreboval žalobca, a to, konštatovanie, že je preukázané, že X. P. konal pri predaji tovaru za spoločnosť AGRODREVO s.r.o.“.

31. Z uvedeného dôvodu je právne posúdenie správneho súdu, v ktorom tvrdí, že žalobca mal podať návrh na obnovu konania už v roku 2016, nesprávnym právnym posúdením veci, ktoré je v rozpore so skutkovým stavom. Takýto výklad správneho súdu považuje sťažovateľ za svojvoľný a arbitrárny, keď už Krajský súd v Prešove skonštatoval, že písomnosť z 15.11.2016 takýmto dôkazom nie je.

32. Za nesprávne právne posúdenie považuje sťažovateľ aj to, že správny súd vôbec nehodnotil to, že dôvodom pre obnovu konania je skutočnosť, ktorá existovala už v čase vyrubovacieho konania, avšak ktorú sťažovateľ nevedel preukázať skôr pre neexistenciu predmetného dôkazu (list orgánu Policajného zboru z roku 2018).

33. Napokon sťažovateľ správne súdu vytýka, že odobril pochybenie orgánov verejnej správy, keď v rámci jeho veci v prvom stupni konala pobočka správcu dane, čo vyplýva zo záhlavia rozhodnutia. Naopak, nikde v napadnutom rozhodnutí sa neuvádza zákonné označenie (názov a sídlo) vecne kompetentného orgánu v tejto veci, t. j. správcu dane. Poukázal na náležitosti rozhodnutia tak, ako sú uvedené v § 63 ods. 3 písm. a) Daňového poriadku, keď v okolnostiach súdnej veci má za preukázané, že prvostupňové rozhodnutie vydala pobočka správcu dane, ktorá však nemá právnu subjektivitu, a preto ani vecnú kompetenciu vydávať rozhodnutia. Prvostupňové rozhodnutie - vzhľadom na uvedené - považuje za „nezmyselný akt“, ktorý je z tohto dôvodu nulitný. Správne súdu vytýka, že tento príslušnú námietku vyhodnotil zmätočne, keď sa zameril na miestnu nepríslušnosť, pričom toto sťažovateľ vôbec nenamieta. Záver správneho súdu o tom, že vo veci nekonala pobočka, ale správca dane, považuje za „zakrývanie“ nezákonnosti a svojvôle finančných orgánov správne súdom. K tomuto naviac skonštatoval, že v prvostupňovom rozhodnutí sa nenachádza označenie sídla príslušného správcu dane (Daňový úrad Prešov) hoci ide o podstatnú náležitosť podľa § 63 ods. 3 Daňového poriadku. Pobočka správcu navonok samostatne nekoná, neexistuje, a teda nemá žiadnu právnu subjektivitu. Doplnil, že jeho námietka spočívala práve v tom, že žiadny zákon pobočke nedovoľuje konať a rozhodovať o právach daňových subjektov, to môže len správca dane, ktorým nemôže byť pobočka. Vzhľadom na to, že pobočka správcu dane v uvedenej veci konala ako samostatný orgán verejnej správy, označuje svoje rozhodnutia svojím sídlom a úradnou pečiatkou, ide o nezákonné a svojvoľné konanie zo strany tohto orgánu. Z týchto dôvodov potom aj posúdenie tejto právnej otázky správne súdom označil sťažovateľ za nesprávne.

34. V závere svojej kasačnej sťažnosti poukázal na rozhodnutia najvyššieho súdu - sp. zn. 1Sžfk/51/2017 (zo dňa 18.05.2021) a sp. zn. 1Vs/1/2020 (zo dňa 18.05.2021), keď príslušnými rozhodnutiami

boli zrušené rozhodnutia vydané v iných konaniach týkajúcich sa toho istého dodávateľa (i keď v súvislosti s obchodovaním s iným odberateľom, ktorého sťažovateľ v kasačnej sťažnosti označil ako SUNDERMANN, s.r.o.). Doplnil, že po zrušení rozhodnutí finančných orgánov bol spoločnosti SUNDERMANN s.r.o. už aj reálne vyplatený nadmerný odpočet, ktorý vznikol odpočítaním dane za nákupy tovaru od spoločnosti AGRODREVO s.r.o.

35. Sťažovateľ má za to, že rozhodnutia finančných orgánov v jeho veci boli nesprávne a nespravodlivé, keď mu nebola poskytnutá ochrana práv na „elementárnu spravodlivosť“. Doplnil, že správny súd napadnutým rozsudkom poskytol ochranu iba orgánom verejnej moci, ktoré zjavne konali nesprávne a nespravodlivo, resp. naopak - neposkytli ochranu jeho základným ústavným právam.

36. Navrhol tiež, aby si Najvyšší správny súd Slovenskej republiky priložil k veci „zápisnice a nahrávky pojednávania k tejto veci“, keď na pojednávaní dňa 26.03.2024 boli uvedené ďalšie skutočnosti, ako aj odpovede na otázky členov senátu, ktoré nie sú uvedené v napadnutom rozsudku a „nijako sa s nimi nevysporiadal ani kasačný súd“.

37. Vychádzajúc zo všetkých vyššie uvedených skutočností sťažovateľ Najvyššiemu správne mu súdu Slovenskej republiky navrhol, aby napadnutý rozsudok zrušil (z dôvodov podľa § 440 ods. 1 písm. f) a g) SSP) a aby vec vrátil správne mu súdu na ďalšie konanie. Zároveň navrhol, aby mu bola priznaná náhrada trov konania.

III. Vyjadrenie žalovaného ku kasačnej sťažnosti žalobcu

38. Ku kasačnej sťažnosti žalobcu sa podaním č. 102008548/2024 zo dňa 12.07.2024 vyjadril žalovaný.

39. Poukázal na to, že kasačné body sa v podstatnej miere zhodujú s námietkami, ktoré sťažovateľ prezentoval aj v rámci konania pred správne mi orgánmi, resp. so žalobnými bodmi, s ktorými sa správny súd vysporiadal.

40. Vo vyjadrení žalovaný osobitne brojí proti záverom sťažovateľa, ktorý tvrdí, že dokumenty, ktoré mal skôr k dispozícii, svedčia iba o dodaní tovaru, kým odpoveď orgánu Policajného zboru z roku 2018 má už preukazovať skutočnosť, že p. P. konal v mene spoločnosti AGRODREVO s.r.o. Doplnil, že z kasačnej sťažnosti vyplýva, že hlavným dôvodom pre podanie návrhu na obnovu konania bola práve písomnosť orgánu Policajného zboru z roku 2018.

41. Podľa žalovaného je však odpoveď orgánu Policajného zboru z 13.06.2018 možné považovať len za informáciu o tom, že písomnosti požadované správcom dane nie je možné predložiť z dôvodu, že sú súčasťou vyšetrovacieho spisu ako celku. Žalovaný so sťažovateľom nesúhlasí, že z tohto listu má vyplývať „nová“ skutočnosť, t. j. že by tento list orgán Policajného zboru potvrdzoval, príp. že by išlo o rozhodnutie preukazujúce, že p. P. konal - v rámci sporných obchodov - za spoločnosť AGRODREVO s. r. o.

42. Tvrdenie žalobcu v tomto smere vyvracia samotný obsah podania zo dňa 15.11.2016, z ktorého vyplýva, že trestná vec proti obvinenému X. P. za trestný čin neoprávneného podnikania (medzi spoločnosťou BEKY s. r. o. a spoločnosťou AGRODREVO s. r. o.) bola predložená s návrhom na podanie obžaloby na Okresnú prokuratúru v Humennom. Túto informáciu vyjadrenie orgánu Policajného zboru z 13.06.2018 len potvrdzuje. Z tohto dôvodu sa potom žalovaný nestotožňuje s tvrdením sťažovateľa, že o návrhu na podanie trestného oznámenia sa sťažovateľ dozvedel až z listu 13.06.2018.

43. V tejto súvislosti tiež doplnil, že predmetný list orgánu Policajného zboru nie je dôkazom o definitívnom ukončení veci, ktorý by preukazoval, že X. P. konal pri predaji tovaru za spoločnosť AGRODREVO s. r. o. Namietol, že podmienky trestnej zodpovednosti sú odlišné od podmienok pre uplatnenie práva na odpočet DPH, a teda takýto dôkaz nemá vplyv na skutočnosti zistené v priebehu daňového konania.

44. Z uvedených dôvodov žalovaný trvá aj na tom, že návrh na obnovu konania bol podaný po lehote, a preto považuje napadnuté rozhodnutia orgánov verejnej správy za správne.

45. Podľa názoru žalovaného je nedôvodná aj námietka sťažovateľa, ktorou tento napádal závery správneho súdu o tom, že nedošlo k takému pochybeniu v súvislosti s vydaním prvostupňového rozhodnutia, ktoré by predstavovalo nezákonnosť vyvolávajúcu potrebu zrušenia predmetného rozhodnutia (pozn.: námietka nulity prvostupňového rozhodnutia). Odkázal pritom na § 5 zákona č. 35/2019 Z. z. o finančnej správe a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ďalej na § 7 ods. 1 a § 64 ods. 2 písm. a) Daňového poriadku.

46. V závere svojho vyjadrenia napokon žalovaný poukázal na to, že rozsudok najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 1Vs/1/2020 sa týka meritornej stránky vyrubeneho rozdielu dane z pridanej hodnoty, kým rozhodnutia orgánov verejnej správy (v predmete tohto konania) sa týkajú rozhodovania príslušných orgánov o návrhu sťažovateľa na obnovu konania (pozn.: podľa Daňového poriadku).

47. Žalovaný z vyššie uvedených dôvodov navrhol, aby kasačnú sťažnosť žalobcu proti napadnutému rozsudku správneho súdu kasačný súd ako nedôvodnú zamietol.

IV. Konanie na Najvyššom správnom súde Slovenskej republiky

48. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „najvyšší správny súd“ alebo „kasačný súd“) v postavení kasačného súdu preskúmal napadnutý rozsudok správneho súdu, pričom jeho právomoc a príslušnosť pre toto konanie a rozhodnutie je daná v § 101e ods. 2 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a zmene a doplnení niektorých zákonov v účinnom znení a § 11 písm. h) SSP.

49. Kasačný súd s ohľadom na § 455 SSP nepovažoval za potrebné nariadiť vo veci pojednávanie a rozhodol o kasačnej sťažnosti bez jeho nariadenia. Rozsudok bol vyhlásený verejne po oznámení dňa vyhlásenia v súlade s § 137 ods. 4 SSP. Pred rozhodnutím vo veci si k spisu v tejto veci pripojil súdny spis vedeným na tunajšom súde pod sp. zn. 2Sfk/6/2024, v ktorom je predmetom kasačného konania odkazovaný rozsudok (Správny súd v Košiciach, sp. zn. PO-6S/60/2020).

50. So zreteľom na § 439 ods. 1, § 442 ods. 1, § 443 ods. 2 písm. a) SSP kasačný súd skonštatoval, že podané kasačné sťažnosti smerujú proti rozsudku, voči ktorému je prípustná, bola podaná oprávnenou osobou a včas.

51. Po preskúmaní napadnutého rozsudku správneho súdu a kasačných sťažností, ako aj podkladového materiálu, kasačný súd dospel k záverom, ktoré odôvodňuje v nasledovnom texte.

V. Vybraná súvisiaca právna úprava

52. Podľa ustanovenia § 75 ods. 1 Daňového poriadku, daňové konanie ukončené právoplatným rozhodnutím, okrem rozhodnutia, ktorým sa rozhodnutie zmenilo alebo zrušilo mimo odvolacieho konania podľa § 77 ods. 3, sa obnoví na návrh účastníka konania alebo z úradnej moci, len ak

a) vyšli najavo nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré mohli mať podstatný vplyv na výrok rozhodnutia a nemohli sa v konaní uplatniť bez zavinenia účastníka konania,

b) rozhodnutie bolo vydané na základe dôkazov, ktoré sa ukázali ako nepravdivé, alebo rozhodnutie sa dosiahlo trestným činom,

c) rozhodnutie záviselo od posúdenia predbežnej otázky, o ktorej príslušný orgán rozhodol inak.

53. Podľa § 75 ods. 3 Daňového poriadku, návrh na obnovu konania sa podáva u správcu dane, ktorý vo veci rozhodol v prvom stupni.

54. Podľa § 75 ods. 4 Daňového poriadku, návrh na obnovu konania musí byť podaný do šiestich mesiacov odo dňa, keď sa účastník konania preukázateľne dozvedel o dôvodoch obnovy konania, najneskôr však do troch rokov odo dňa právoplatnosti rozhodnutia, ktorého sa obnova konania týka. Tieto lehoty nemožno predĺžiť ani odpustiť ich zmeškanie.

55. Podľa § 75 ods. 5 Daňového poriadku, v návrhu na obnovu konania musí byť uvedený dôvod podľa odseku 1, dôkazy preukazujúce jeho odôvodnenosť a dodržanie lehôt podľa odseku 4.

56. Podľa § 75 ods. 6 Daňového poriadku, ak návrh na obnovu konania bol zamietnutý, účastník konania nie je oprávnený opakovane podať návrh na obnovu konania z tých istých dôvodov.

57. Podľa § 76 ods. 1 Daňového poriadku, obnovu konania povoľuje alebo nariaďuje správca dane. Ak sa nepreukážu dôvody na obnovu konania podľa § 75 ods. 1, návrh na obnovu konania sa zamietne.

58. Podľa § 64 ods. 2 písm. a) Daňového poriadku, pri správe daní je nulitným rozhodnutím rozhodnutie a) ktoré vydal orgán na to vecne nepríslušný; ak ide o správcu dane, ktorým je obec, za nulitné rozhodnutie sa považuje aj rozhodnutie, ktoré vydal správca dane na to miestne nepríslušný.

59. Podľa § 7 ods. 1 Daňového poriadku, miestna príslušnosť správcu dane sa riadi, ak tento zákon alebo osobitné predpisy neustanovujú inak, u fyzickej osoby miestom jej trvalého pobytu a u právnickej osoby jej sídlom.

60. Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 35/2019 Z. z. o finančnej správe a o zmene a doplnení niektorých zákonov, daňový úrad vykonáva svoju pôsobnosť v územnom obvode kraja, ak § 6 ods. 1 alebo osobitný predpis neustanovuje inak

61. Podľa § 5 ods. 6 zákona č. 35/2019 Z. z. o finančnej správe a o zmene a doplnení niektorých zákonov, na zabezpečenie výkonu činnosti daňových úradov možno zriadiť pobočky daňového úradu a kontaktné miesta; pobočky daňového úradu a kontaktné miesta na návrh riaditeľa daňového úradu zriaďuje a zrušuje prezident.

V. Právne posúdenie veci Najvyšším správnym súdom Slovenskej republiky

62. Skôr ako kasačný súd pristúpi k odôvodneniu svojho rozsudku, poukazuje na to, že odkaz sťažovateľa na rozhodnutie najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 1Vs/1/2020, resp. sp. zn. 1Sžfk/51/2017

je pre účely tohto konania irelevantný. Ako to sťažovateľovi ozrejmil už správny súd v odkazovanom rozsudku (konkrétne v bode 46. rozsudku sp. zn. PO-6S/60/2020), rozhodnutie najvyššieho súdu, na ktoré sa žalobca odvoláva aj v kasačnej sťažnosti, upravuje otázky týkajúce sa práva na odpočet DPH, neposkytuje odpoveď na právne otázky prezentované sťažovateľom v súvislosti s rozhodnutím orgánov verejnej správy ohľadom obnovy konania podľa Daňového poriadku (čo je predmetom tohto konania). V tomto zmysle je bez relevancie, že hmotnoprávny základ rozhodnutia sa viaže na spoločnosť AGRODREVO s. r. o., príp. na obchodovanie tejto spoločnosti so spoločnosťou SUNDERMANN s. r. o. Relevantným je to, že kým v tomto konaní sa preskúmava zákonnosť postupu a rozhodovania orgánov verejnej správy v súvislosti s tým, že sťažovateľov návrh na obnovu konania zamietli, rozhodnutia najvyššieho súdu, na ktoré sťažovateľ poukazuje, sa týkajú merita veci (odpočtu DPH).

63. Obdobne, kasačný súd sa nemohol vecne venovať ani všeobecnej kasačnej námietke obsiahnutej na str. 10 (posledný odsek) kasačnej sťažnosti, keď sťažovateľ poukázal na to, že správny súd sa nevysporiadal s niektorými jeho námietkami prezentovanými na ústnom pojednávaní dňa 26.03.2024. Úlohou najvyššieho správneho súdu nie je v kasačnom konaní vlastnou činnosťou vyhľadávať, ako argumentoval sťažovateľ na ústnom pojednávaní (na správnom súde), čo z toho bolo podstatné a k čomu správny súd v napadnutom rozsudku zaujal stanovisko, resp. k čomu z - na ústnom pojednávaní prezentovaných úvah - sa správny súd vyjadril, príp. nevyjadril. V tomto zmysle bol potom zo strany sťažovateľa formulovaný abstraktný kasačný bod, ktorý sám osebe nevykazuje potrebnú mieru konkrétnosti na to, aby sa mu kasačný súd mohol v merite venovať. Uvedené - na strane druhej - nezbujuje kasačný súd povinnosti venovať sa tým nedostatkom odôvodnenia napadnutého rozsudku, ktoré sťažovateľ v kasačnej sťažnosti konkrétne namietol a kvalifikovane vytkol ako nedostatok napadnutého rozsudku, k čomu kasačný súd pristúpi v ďalších bodoch tohto odôvodnenia. Pre úplnosť je však v tejto súvislosti zároveň potrebné uviesť, že správne súdne konanie sa (až na určité výnimky, medzi ktoré konanie v tejto veci nepatrí) riadi tzv. koncentračnou zásadou, a preto je primárne relevantná právna argumentácia účastníka konania obsiahnutá už v samotnej správnej žalobe, keď žalobné body, ako ani rozsah žaloby sa po uplynutí zákonnej lehoty určenej na realizáciu tohto úkonu meniť/rozširovať nemôžu (k tomu pozri § 183 SSP - „Žalobca môže rozšíriť správnu žalobu alebo doplniť správnu žalobu o ďalší žalobný návrh alebo o ďalšie žalobné body len v lehote ustanovenej na podanie žaloby.“). Prípadná nová argumentácia prezentovaná v rámci ústneho pojednávania na správnom súde (ak nebola zároveň obsiahnutá už v správnej žalobe), je potom bez relevancie.

64. K riadne vzneseným námietkam sťažovateľa kasačný súd v prvom rade poukazuje na to, že k tomu, aby bolo možné uskutočniť nové daňové konanie (podľa § 75 ods. 1 písm. a) Daňového poriadku), musí byť kumulatívne splnených niekoľko podmienok, a to, že po právoplatnosti rozhodnutia vo veci museli vyjsť najavo nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré mohli mať podstatný vplyv na výrok rozhodnutia a nemohli sa v konaní uplatniť bez zavinenia účastníka konania.

65. Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti sám namietol, že „hlavným“ dôkazom, o ktorý oprel svoju požiadavku o nové konanie vo veci, bol list orgánu Policajného zboru zo dňa 13.06.2018. Vec, ku ktorej sa viazal návrh sťažovateľa na nové konanie, pritom bola právoplatne skončená dňa 18.11.2015 (k tomu pozri bod 3. tohto rozsudku vyššie). Z uvedeného je potom zrejmé, že predmetný list orgánu Policajného zboru v čase pred právoplatným skončením konania vo veci samej ešte ani neexistoval, a preto nemôže ísť o dôkaz, pri ktorom by mohla byť splnená podmienka, že ide o dôkaz - listinu, ktorá „vyšla najavo“ až po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej, a ktorú účastník konania nemohol uplatniť v pôvodnom konaní nie z vlastnej viny (§ 75 ods. 1 písm. a) Daňového poriadku).

66. Účelom obnovy konania je „otvoriť“ už právoplatne skončené daňové konanie, ak sa v ňom neprihliadalo na už vtedy existujúce podstatné dôkazy (a to nie z dôvodov v osobe účastníka konania), nie „otvárať“ právoplatne skončené konania, ak po skončení príslušných konaní vznikne nový dôkaz.

67. Otázka, čo sa považuje za novú skutočnosť alebo dôkaz v zmysle ustanovenia § 75 ods. 1 písm. a) Daňového poriadku bola riešená napr. aj rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 3Sžfk/4/2016 z 23. novembra 2017, ktorý z dôvodu jeho publikácie v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 1/2019 pod číslom 3 predstavuje rozhodnutie zásadného právneho významu a ustálenú rozhodovaciu prax aj najvyššieho správneho súdu (uznesenie sp. zn. 2 Sžfk 45/2020 z 24. novembra 2021, body 20. a 21.). Jeho právna veta znie : „Novými skutočnosťami alebo dôkazmi sa rozumejú také skutočnosti alebo dôkazy, ktoré účastník v pôvodnom konaní nemohol uplatniť vôbec, pretože ich v tom čase nepoznal, alebo ich bez vlastnej viny nemohol uplatniť, avšak je podstatné, že novými skutočnosťami sú len také skutočnosti, ktoré nastali do vydania pôvodného rozhodnutia správneho orgánu, pretože len na tieto okolnosti by mohol správny orgán prihliadať.“

68. Aj vo veci sp. zn. 5Sfk/124/2022 najvyšší správny súd potvrdil, že „Vychádzajúc z vyššie citovanej právnej vety, zásadným pre určenie, či nová skutočnosť alebo dôkaz predstavuje dôvod na obnovu

konania v zmysle ustanovenia § 75 ods. 1 písm. a) Daňového poriadku je časové hľadisko, konkrétne, okamih do vydania pôvodného rozhodnutia správneho orgánu.“.

69. Z uvedeného potom vyplýva, že ak novým dôkazom vo veci mal byť list orgánu Policajného zboru označený ako „Vec: Obv. X. P. - odpoveď na výzvu“ zo dňa 13.6.2018 (čo sťažovateľ tvrdí), o ktorom sa mal sťažovateľ dozvedieť až v rámci jeho daňovej kontroly na dani z príjmu za rok 2014 (ako to sám uvádza), tento dôkaz - ak by aj išlo naozaj o skutočnosť, resp. dôkaz relevantný pre účely § 74 ods. 1 písm. a) Daňového poriadku - vznikol až po právoplatnom skončení pôvodného daňového konania a ako taký by potom ani nemohol byť relevantný pre obnovu konania.

70. I keď to pre rozhodnutie kasačného súdu vo veci nebolo relevantné, najvyšší správny súd prisvedčil tvrdeniu sťažovateľa, že informáciu o tom, že p. X. P. mal neoprávnené podnikáť tým, že „vystupoval ako osoba konajúca v mene spoločnosti AGRODREVO s.r.o.“, sa tento nedozvedel z listu OR PZ v Humennom zo dňa 15.11.2016, ale až z listu tohto orgánu zo dňa 13.06.2018. V skoršom liste zo dňa 15.11.2016 OR PZ v Humennom sťažovateľa len informovalo, že bol podaný návrh na podanie obžaloby, resp. že v prípravnom konaní bolo „preukázané, že zdaniteľným plneniam medzi spoločnosťou BEKY, a.s. a spoločnosťou AGRODREVO, s.r.o. skutočne došlo, čím tak obvineným boli naplnené všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu, za ktorý mu bolo vznesené obvinenie [...]“. Kasačný súd nemal za preukázané, že by sťažovateľovi spolu s listom OR PZ v Humennom zo dňa 15.11.2016 bol doručený aj samotný návrh na podanie obžaloby.

71. Vychádzajúc z uvedeného sa potom kasačný súd nestotožnil s parciálnym záverom správneho súdu uvedeným v bode 43. odkazovaného rozsudku, kde tento uviedol, že sťažovateľovi subjektívna lehota (6 mesiacov na podanie návrhu na obnovu konania) už uplynula („Tvrdenie žalobcu, že sa o podaní obžaloby na X. P. dozvedel až z písomnej odpovede OR PZ Humenné zo dňa 13.08.2018 preto nezodpovedá zistenému skutkovému stavu [...] Keďže touto skutočnosťou disponoval už dňa 24.11.2016...“ (poznámka kasačného súdu - vtedy mal príslušnú informáciu použiť v súdnom konaní vedenom na Krajskom súde v Prešove v konaní sp. zn. 3S/47/2016).

72. Ak totiž sťažovateľ namietal, že novou skutočnosťou má byť zistenie orgánu Policajného zboru o tom, že pán P. v rozpore so zákonom „vystupoval ako osoba konajúca v mene spoločnosti AGRODREVO s.r.o.“, toto nie je to isté ako mať vedomosť o tom, že bol podaný návrh na vznesenie obžaloby (o čom už sťažovateľ dňa 24.11.2016 nepochybne vedel, keď túto informáciu použil v inom súdnom konaní).

73. Inými slovami povedané, to, že sťažovateľ už dňa 24.11.2016 vedel, že bol podaný návrh na podanie obžaloby neznamena, že mu boli známe napr. skutkové okolnosti, na ktorých bol tento návrh koncipovaný, resp. že mal vedomosť o tom, že relevantnou skutkovou okolnosťou bolo to, že p. P. konal v mene spoločnosti AGRODREVO s.r.o., čo použil v návrhu na obnovu konania ako rozhodujúcu novú skutočnosť.

74. Z vyššie uvedených dôvodov je preto nesprávny záver správneho súdu, že sťažovateľovi uplynula subjektívna lehota na podanie návrhu na obnovu konania, keďže mať informáciu o tom, že bol podaný návrh na obžalobu a mať vedomosť o skutkových zisteniach orgánov činných v trestnom konaní týkajúcich sa skutku, za ktorý bol návrh podaný, nie je možné stotožňovať. Len pre úplnosť je potrebné dodať, že ak by sťažovateľovi bol návrh na podanie obžaloby zo dňa 15.11.2016 doručený kedykoľvek pred tým ako sa s týmto oboznámil v rámci daňovej kontroly na dani z príjmu za rok 2014, subjektívna lehota na podanie návrhu by mu na tomto základe začala plynúť od tohto skoršieho dátumu (a to bez ohľadu na to, či je tento návrh spôsobilým dôkazom pre nové konanie z meritórneho hľadiska), keďže priamo v tomto návrhu je uvedené, že skutkovo sa p. P. protiprávneho konania mal dopustiť tým, že „neoprávnené podnikal tak, že vystupoval ako osoba konajúca v menej obchodnej spoločnosti AGRODREVO s.r.o.“, čo fakticky zodpovedá vymedzeniu uvedenému v liste OR PZ v Humennom zo dňa 13.06.2018.

75. Ako je však už uvedené vyššie, kasačný súd v tomto konaní nemal preukázané, že by bol sťažovateľovi spolu s listom OR PZ v Humennom zo dňa 24.11.2016 doručený aj samotný návrh na podanie obžaloby, keď toto nevyplýva tak z vlastného textu predmetného listu, ako ani z iných formálnych častí listu (napr. vymedzenie počtu prílohu tohto listu a pod.), a preto formuloval záver uvedený v bode 74. tohto rozsudku.

76. Naviac, ani zo samotného rozsudku Krajského súdu v Prešove (sp. zn. 3S/47/2015) zo dňa 24.11.2016 nevyplýva, že by sťažovateľ v daný deň mal vedomosť o tom, že p. P. sa trestného činu mal dopustiť tým, že „vystupoval ako osoba konajúca v mene spoločnosti AGRODREVO s.r.o.“. Z bodu 61. predmetného rozsudku vyplýva len to, že súdu bol poskytnutý list OR PZ v Humennom zo dňa 15.11.2016, nie však to, že by sťažovateľ v danom čase disponoval aj samotným návrhom na podanie obžaloby, resp. to, že by mal vedomosť o tom, že sťažovateľ mal v rozpore so zákonom konať za spoločnosť AGRODREVO s.r.o.

77. Bez ohľadu na skutočnosti uvedené vyššie v bodoch 70. až 76., v zhode so žalovaným, kasačný súd dopĺňa, že samotný list orgánu Policajného zboru zo dňa 13.06.2018, ktorý sťažovateľ označil ako „hlavný“ dôkaz pre obnovu konania, nie je v skutočnosti dôkazom toho, že X. P. v rámci príslušných obchodov so spoločnosťou BEKY a.s. naozaj konal v mene spoločnosti AGRODREVO s.r.o. (ako je to uvedené v návrhu na podanie obžaloby, príp. v liste orgánu Policajného zboru zo dňa 13.06.2018). Uvedená listina je úradným potvrdením toho (vo vzťahu k správcovi dane), že návrh na podanie obžaloby bol podaný, na akom skutkovom, resp. právnom základe sa tak stalo a že žiadosti správcu dane o poskytnutie súvisiacich podkladov nie je možné vyhovieť, keďže tieto sa nachádzajú na príslušnom súde pre účely trestného konania.

78. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov potom kasačný súd dospel k záveru, že napadnutý rozsudok správneho súdu (v spojení s odkazovaným rozsudkom vo veci sp. zn. PO-6S/60/2020 zo dňa 14. novembra 2023) je vo všetkých otázkach - v rozsahu v kasačnej sťažnosti riadne vytknutých nedostatkov - primerane odôvodnený, resp. že parciálny nedostatok identifikovaný vyššie v tomto rozsudku nedopadá na správnosť výroku kasačnou sťažnosťou napadnutého rozsudku správneho súdu.

79. Tu potom najvyšší správny súd opätovne sumarizuje, že ak novým dôkazom vo veci mal byť podľa sťažovateľa „hlavne“ list orgánu Policajného zboru zo dňa 13.06.2018 adresovaný správcovi dane v rámci daňovej kontroly sťažovateľa (daň z príjmu za rok 2014), nemôže ísť o dôkaz podľa § 74 ods. 1 písm. a) Daňového poriadku, keďže tento vznikol až po právoplatnom skončení pôvodného daňového konania vo veci (DPH - august 2013). Už len táto skutočnosť (prihliadajúc aj na rozhodovaciu prax uvedenú vyššie) vylučuje, aby mohla byť predmetná listina základom pre obnovu konania.

80. Táto listina ako dôkaz by totiž nemohla byť dôkazom pre obnovu konania už len preto, že vznikla po právoplatnom skončení pôvodného vyrubovacieho konania, pričom samotný list orgánu Policajného zboru (13.06.2018) navyše ani nie je ani dôkazom toho, že X. P. za spoločnosť AGRODREVO s.r.o. so spoločnosťou BEKY a.s. naozaj konal. Jedná sa „iba“ o podozrenie (predpoklad) orgánu činného v trestnom konaní, o ktorom je potrebné, aby bolo právoplatne rozhodnuté súdom.

81. Aj keby potom kasačný súd akceptoval tvrdenie sťažovateľa, že o tom, že p. P. konal v mene AGRODREVO, s.r.o. sa dozvedel až v rámci oboznamovania sa s podkladmi z jeho daňovej kontroly na dani z príjmu za rok 2014 (nie v novembri 2016), a preto by sa subjektívna lehota na podanie návrhu na obnovu konania mala počítať až od tohto okamihu, toto vo veci nie je právne relevantné, a to práve z vyššie uvedených dôvodov.

82. Ak v kontexte tejto námietky sťažovateľ brojil proti tomu, že správny súd v zásade nepochopil, že relevantnou skutočnosťou pre obnovu konania je to, že p. P. konal za AGRODREVO s.r.o. (a nie to, že bol podaný návrh na podanie obžaloby), pričom toto jeho konanie v mene spoločnosti AGRODREVO, s.r.o. malo byť len „dodatočne dokázané“ listom orgánu Policajného zboru zo dňa 13.06.2018, táto argumentácia sťažovateľa je pre účely obnovy konania opäť irelevantná. Ustanovenie § 74 ods. 1 písm. a) Daňového poriadku totiž jasne viaže požiadavku pre nové konanie na to, že musí vyjsť najavo nová skutočnosť alebo dôkaz, ktorý musel mať podstatný vplyv na vec, a ktorý nemohol byť uplatnený - v pôvodnom konaní - z dôvodov mimo účastníka konania. Dôkaz v tejto veci „nevyšiel najavo“ dodatočne, ale „vznikol“ dodatočne (ak by teda aj príslušný list orgánu Policajného zboru bol dôkazom), čo však podľa kasačného súdu nie je, a preto príslušná listina nemôže byť dôkazom pre účely obnovy konania. Tu je potom (aj v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu) nesprávny právny názor sťažovateľa, že dôležité je, kedy „sa objavil nový dôkaz“ (str. 5, resp. str. 7 - posledný odsek). Dôležitým vo veci nie je len to, kedy vyšiel najavo dôkaz, ale to, či tento existoval už v čase pôvodného konania (čo v tomto prípade splnené nebolo).

83. Tu kasačný súd pre úplnosť dopĺňa, že daňovoprávna úprava obsahuje iné právne nástroje, ktoré je možné v takýchto prípadoch (pri dodržaní zákonných podmienok) uplatniť, a to je primárne podanie dodatočného daňového priznania k rozhodnému zdaňovaciemu obdobiu (§ 16 Daňového poriadku - „Opravné daňové priznanie a dodatočné daňové priznanie“, osobitne § 16 ods. 2 a ods. 8 Daňového poriadku). Práve tento inštitút je použiteľný v prípadoch, kedy nový dôkaz „vznikne“ po právoplatnom skončení daňového konania. Situácia obnovy konania je však iná v tom, že v prípade obnovy konania je relevantné, že právnym základom pre nové konanie je dôkaz, ktorý musel existovať už v čase pôvodného daňového konania a „iba“ vyšiel najavo po jeho právoplatnom skončení. Toto však nezodpovedá skutkovým okolnostiam súdnej veci.

84. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov sa potom najvyšší správny súd nestotožnil s námietkami sťažovateľa obsiahnutými v kasačnej sťažnosti v tom zmysle, že list orgánu Policajného zboru zo dňa 13.06.2018 (vrátane návrhu na podanie obžaloby zo dňa 15.11.2016, ktorý bol jeho prílohou) je novým dôkazom vo veci pre účely obnovy konania podľa § 74 ods. 1 písm. a) Daňového poriadku. Tak list zo dňa 13.06.2018, ako aj samotný návrh na podanie obžaloby „vznikli“ po právoplatnom skončení

vyrubovacieho konania vo veci samej (15.11.2015). Toto bez ďalšieho bráni tomu, aby na tieto listiny bolo možné nahliadať ako na nové dôkazy pre účely obnovy konania podľa Daňového poriadku. Dodatočne kasačný súd uvádza, že nielenže tieto listiny „vznikli“ po právoplatnom skončení vyrubovacieho konania, ale nejedná sa ani o „dôkazy“ meritorne relevantné, keďže upovedomenie orgánu Policajného zboru o tom, že bol podaný návrh na podanie obžaloby, nie je dôkazom toho, že obvinený určitým spôsobom konal a už vôbec nie dôkazom o jeho vine a spôsobe spáchania trestného činu (ak ho spáchal).

85. V kasačnej sťažnosti ďalej sťažovateľ namietal nesprávne vyhodnotenie nulity prvostupňového rozhodnutia. Poukázal na to, že skutočnosť, že vo veci konala a rozhodovala pobočka správcu dane, nie je formálnou vadou konania. V podstate sa má jednať o vážne pochybenie v tom zmysle, že konal a rozhodoval orgán, ktorý konať a rozhodovať nemal, keďže nemá právnu subjektivitu, a teda ani vecnú kompetenciu vydávať rozhodnutia. Na strane druhej, prvostupňové rozhodnutie neobsahuje označenie sídla správcu dane.

86. V súvislosti s týmto kasačným bodom poukazuje najvyšší správny súd na to, že sa s ním (ako so žalobnou námietkou) dostatočne vysporiadal správny súd v odkazovanom rozsudku (sp. zn. PO-6S/60/2020 zo dňa 14. novembra 2023) - k tomu pozri aj bod 14. tohto rozsudku vyššie.

87. Sťažovateľ v podstate zopakoval svoju argumentáciu zo správnej žaloby, vyslovil nesúhlas s právnym názorom správneho súdu, avšak v skutočnosti žiadnu konkurujúcu právnu interpretáciu k záverom správneho súdu k predmetnej otázke neposkytuje. Správny súd v napadnutom rozsudku jednoznačne poukázal na rozhodnutie najvyššieho súdu (sp. zn. 1Sžf/100/2016), kde tento nepovažoval za nezákonnosť rozhodnutia to, že v záhlaví rozhodnutia bol ako konajúci orgán uvedená pobočka správcu dane, keď prihliadal na to, že z vlastného textu, ako aj z ďalších formálnych atribútov rozhodnutia vyplýva, že je potrebné považovať takéto rozhodnutie za rozhodnutie správcu dane.

88. V súdnej veci sám sťažovateľ uznáva, že „jeho“ správcom dane je Daňový úrad Prešov. Ako nezákonnosť rozhodnutia vníma to, že v záhlaví rozhodnutia je uvedený Daňový úrad Prešov, pobočka Humenné, Štefánikova 18, 066 39 Humenné. Má za to, že k tomu, aby bolo rozhodnutie zákonné, malo v ňom byť uvedené, že ho vydal Daňový úrad Prešov, Hviezdoslavova 7, 080 01 Prešov. Tvrdí, že ak konala pobočka, konal nepríslušný orgán.

89. Odhliadnuc od právnej argumentácie správneho súdu, ktorú kasačný súd považuje za správnu, a ktorú zhrnul v bode 14. tohto rozsudku, je potrebné poukázať na to, že úvodná časť prvostupňového rozhodnutia obsahuje špecifikáciu orgánu, ktorý rozhodnutie vydal ako „Daňový úrad Prešov“. Obdobne, aj vo výrokovej časti je uvedené, že návrh sťažovateľa na o povolenie obnovy konania zamietol prvostupňovým rozhodnutím „Daňový úrad Prešov“. Na konci rozhodnutia sa nachádza úradný odtlačok pečiatky Daňového úradu Prešov (bez špecifikácie pobočky) a rozhodnutie je podpísané Ing. Miroslavou Čekanovou, ktorá v čase vydania rozhodnutia zastávala funkciu „námestník riaditeľa daňového úradu“. Dokonca aj z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že toto je formulované na úrovni daňového úradu (napr. str. 6, predposledný odsek prvostupňového rozhodnutia: „V súlade s vyššie uvedeným, Daňový úrad Prešov konštatuje...“).

90. Kasačný súd navyše poukazuje aj na zamietajúci rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici (č. k. 24S/111/2016-41 z 20. júla 2017 v znení opravného uznesenia č. k. 24S/111/2016-73 zo dňa 12. marca 2018), ktorý prešiel kasačným prieskumom so zamietajúcim výrokom (sp. zn. 10Sžfk/25/2018 zo dňa 30.01.2019), z ktorého vyplýva, že „[...] Podstatné však podľa krajského súdu je, že žalobná námietka, podľa ktorej prvostupňové rozhodnutie vydala organizačná zložka správcu dane Daňového úradu Banská Bystrica, a to pobočka Zvolen, nemá oporu v obsahu preskúmaných rozhodnutí. Prvostupňové rozhodnutia sú na hlavičkovom papieri organizačnej zložky Daňového úradu Banská Bystrica, pobočka Zvolen. Samotné rozhodnutie ale je označené nadpisom „Rozhodnutie“ a za nadpisom v súlade s § 63 ods. 3 Daňového poriadku pokračuje záhlavie rozhodnutia označením orgánu, ktorý rozhodnutie vydal textom „Daňový úrad Banská Bystrica na základe zákona č. 330/2011 Z. z. [...] vydáva rozhodnutie:“, ďalej pokračuje výrok „Daňový úrad Banská Bystrica podľa § 68 ods. 5 a 6 v nadväznosti na § 165b ods. 1 zákona č. 563/2009 Z. z. v znení neskorších predpisov určuje platiteľovi dane z pridanej hodnoty [...]“. Rozhodnutia sú opatrené úradnou okrúhlou pečiatkou Daňového úradu Banská Bystrica so štátnym znakom. Z uvedeného je zrejmé, že prvostupňové rozhodnutia vydal správca dane Daňový úrad Banská Bystrica, preto nemohli obstať námietky týkajúce sa nedostatku vecnej príslušnosti správcu dane.“

91. Vyhodenie prvostupňového rozhodnutia v súdnej veci je pritom analogické skutkovým okolnostiam uvedeným v súdnych rozhodnutiach špecifikovaných v bode 14. tohto rozsudku, resp. v bode 90. tohto rozsudku.

92. Z uvedeného je teda zrejmé, že vo veci konal orgán, o ktorom sám žalovaný uviedol, že bol príslušný na konanie (Daňový úrad Prešov). Dodatočná špecifikácia „pobočka Humenné“ a uvedenie adresy predmetnej pobočky žiadnym spôsobom nedopadá na zákonnosť uvedeného rozhodnutia.

93. Sťažovateľ uvádza, že podľa § 63 ods. 3 písm. a) Daňového poriadku musí rozhodnutie obsahovať „označenie orgánu, ktorý rozhodnutie vydal“. Zároveň však sám pod pojem „označenie orgánu“ subsumoval akoby zákonnú požiadavku vymedzenia sídla správcu dane. Takúto náležitosť však zákon v ustanovení § 63 ods. 3 písm. a) Daňového poriadku výslovne neurčuje. Naopak, ustanovenie § 63 ods. 3 písm. c) Daňového poriadku explicitne určuje, že u účastníka konania, ktorým je právnická osoba, sa uvedie aj jej sídlo. I keď kasačný súd nerozporuje, že adresa správcu dane je bežnou náležitosťou rozhodnutí správcu dane, zákonná požiadavka vo vzťahu k jeho špecifikácia je iba v rozsahu „označenie správcu dane“. Ak by preto aj kasačný súd akceptoval výklad sťažovateľa, že aj uvedenie adresy je zákonnou náležitosťou rozhodnutia (čo však zákon výslovne neurčuje), v okolnostiach súdnej veci by nepochybne išlo o formálnu vadu, pre ktorú právoplatné rozhodnutia orgánov verejnej správy nemajú byť zrušované (k tomu pozri napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky - 4SŽ/98-102/02 zo dňa 17. decembra 2002 „Rozhodnutie sa nezrušuje preto, aby sa zopakoval proces a odstránili formálne vady, ktoré nemôžu prívodiť vecne iné, či výhodnejšie rozhodnutie pre účastníka.“, podobne napr. 10SŽp/16/2013 zo dňa 28. mája 2014 a iné).

94. Tu kasačný súd navyše v súvislosti s rozhodnutím najvyššieho súdu sp. zn. 1SŽf/100/2016 (bod 14. tohto rozsudku) poukazuje na to, že v čase, kedy bol vyslovený príslušný právny názor, organizáciu orgánov štátnej správy na príslušnom úseku upravoval zákon č. 479/2009 Z. z. o orgánoch štátnej správy v oblasti daní a poplatkov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorý v ustanovení § 2 ods. 3 určoval, že „(3) Na zabezpečenie výkonu činnosti daňových úradov môže prezident finančnej správy na návrh riaditeľa daňového úradu zriadiť pobočky daňového úradu a kontaktné miesta daňového úradu; pobočky daňového úradu zriaďuje a zrušuje prezident finančnej správy so súhlasom ministra financií Slovenskej republiky. [...]“. Rozhodnutia správnych orgánov, ktoré sú predmetom prieskumu v tomto súdnom konaní, boli vydané počas účinnosti novej právnej úpravy organizácie orgánov finančnej správy, keď zákon č. 35/2019 Z. z. o finančnej správe a o zmene a doplnení niektorých zákonov v ustanovení § 5 ods. 6 určuje, že „(6) Na zabezpečenie výkonu činnosti daňových úradov možno zriadiť pobočky daňového úradu a kontaktné miesta; pobočky daňového úradu a kontaktné miesta na návrh riaditeľa daňového úradu zriaďuje a zrušuje prezident.“. Ani v pozitívnoprávnej úprave teda nedošlo k žiadnej takej vecnej zmene, ktorá by sama osebe negovala závery najvyššieho súdu uvedené v rozhodnutí vo veci sp. zn. 1SŽf/100/2016, a preto ani kasačný súd konajúci v tejto veci nevidel dôvod, aby sa od týchto záverov najvyššieho súdu odklonil.

95. V podmienkach súdnej veci má teda kasačný súd za preukázané, že vo veci konal orgán verejnej správy, ktorý bol príslušný na konanie a rozhodovanie. Navyše, ak by špecifikácia pobočky v záhlaví rozhodnutia (a naopak neuvedenie adresy správcu dane) malo predstavovať vadu rozhodnutia, ide o formálnu vadu, ktorá je opraviteľná zákonným postupom a nebolo by preto dôvodné kvôli tejto vade predmetné rozhodnutia správnych orgánov zrušovať (k tomu pozri aj bod 93. tohto rozsudku, resp. § 63 ods. 12 Daňového poriadku „(12) Orgán, ktorý rozhodnutie vydal, opraví na podnet účastníka konania alebo z vlastného podnetu chyby v písaní, počítaní, chýbajúce formálne náležitosti a iné zrejme nesprávnosti v rozhodnutí a upovedomí o tom oznámením účastníka konania“).

96. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov nie je potom relevantné ani ďalej podrobne reagovať na námietku sťažovateľa k otázke nedostatku právnej subjektivity pobočky správcu dane ako dôvodu, prečo táto vo veci nemohla konať (i keď len pre doplnenie kasačný súd vo všeobecnosti uvádza, že inštitúty „právna subjektivita“ a „administratívna subjektivita“ sú dva odlišné pojmy), keď celá námietka sťažovateľa uvedená v bode 7. kasačnej sťažnosti o nulite prvostupňového rozhodnutia z tam uvedených dôvodov, je neopodstatnená, nedôvodná.

97. Kasačný súd sa ďalším záverom obsiahnutým v napadnutom rozsudku nevenoval (a to najmä otázke zákonnosti, resp. správnosti záverov správneho súdu k druhému dôvodu návrhu na obnovu konania - rozsudok Súdného dvora Európskej únie zo dňa 22.10.2015 vo veci C-277/14 zo dňa 22. októbra 2015 vo veci PPUH Stehcamp sp. Florian Stefanek, Janina Stefanek, Jaroslav Stefanek proti Dyrektor Izby Skarbowej w Łódzi), keď tieto sťažovateľ v kasačnej sťažnosti nenamietal.

98. Vzhľadom na skutočnosť, že právna argumentácia sťažovateľa o nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozsudku v spojení s odkazovaným rozsudkom (a z dôvodu zvýšenia presvedčivosti súvisiacich právnych záverov aj čiastočne doplnená ďalšími úvahami kasačného súdu v tomto rozsudku) nebola dôvodná a rovnako neboli dôvodné ani námietky sťažovateľa ohľadom nesprávneho právneho posúdenia veci správnym súdom, najvyšší správny súd podanú kasačnú sťažnosť žalobcu ako nedôvodnú zamietol (§ 461 SSP).

99. O trovách konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 1 v spojení s § 167 a § 168 SSP, keď žalobca (sťažovateľ) v kasačnom konaní úspešný nebol a - žalovaný - hoci úspešný bol, najvyšší správny súd na jeho strane neidentifikoval okolnosti, ktoré by odôvodňovali postup podľa § 168 SSP. Z uvedených dôvodov potom náhrada trov kasačného konania nebola priznaná ani jednému účastníkovi konania (voči druhému účastníkovi konania).

100. Tento rozsudok bol prijatý senátom Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0 (§ 463 SSP a § 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.